

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. поп.
Конто почт. шад. 143.322
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—12 год. передпол.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
за границею:
В Англії 1 дол., Франції,
Голландії, Італії 20 фр. фр.,
Італії 2-50 зл., Німеччині 7-30
зл., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. к. Руму-
нії 150 р. р., Болгарії 7-30
зл., Австрії 7-30 ш. Швейц.
адреси і зов.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

Знуждоване село.

Нарешті справа допомоги голодному селу посунулася помітно вперед і ввійшла на шлях організації. В днях 8. і 15. ц. м. відбулися довірочні наради представників громадських установ, на яких переведено широку дискусію на тему засвоєної кампанії, розмірів голоду на селі та розглянуто способи і засоби порятунку перед неминучою катастрофою.

Дві недільні наради ствердили, що стан засвоєної кампанії: що помітна земельна площа взагалі не є обсяжна; що в зв'язку з минулорічним неуродом сільське населення нуждує, а в останньому часі вже й голодує; що без огляду на менше або більше додатний вислід слід приступити до акції для припинення голодової катастрофи та що така акція повинна прийняти економічний і гуманітарний характер.

Щож завело наше село в страшні обійми голоду?

Спробуємо коротко дати відповідь на поставлене питання. Перш усього західно-українські землі з погляду на простір управної землі і число населення можна вважати перенаселеними країнами. Особливо перенаселеною є Сх. Галичина, в якій середньо на 1 км. кв. припадає біля 80 мешканців, а в її повіттах, де це число досягає 140 мешканців на 1 км. кв. Одночасно українські землі під Польщею не мають промислу, є чисто хліборобськими країнами — і то з одного боку країнами невеликих латифундій, з другого країнами селянського пролетаріату. На цілій західно-українській території переважає тип дрібного, нужденного селянського господарства, а саме господарства калупиничі до 1 га землі, карловаті до 2 га і дрібні (до 5 га землі). Крім того в самій Сх. Галичині маємо понад 1 мільон зайвих рілних робітників. Коли до того додати нестачу комасаді й меліорації та знищення й залутіння землі через воєнні події на території західно-українських земель, виснаження землі через нестачу й неспроможність набуття погноїв, то будемо мати жалюгідну картину хліборобського занепаду.

Сх. Галичина й перед війною, коли все таки зверталося увагу на піднесення хліборобства й видатності землі, не була проживною активною, не вважалося на дуже мінімальні вигоди нашого селянства. Проживний недобір в Сх. Галичині висловлювався перед війною в цифрі 10 міль. хорон, то є, в відношенні до покупної вартості польського золотого менше-більше в цифрі 200 мільонів зл. Цей недобір покриваво припливом грошей із зарбкової, сезонної еміграції в Пруси і З'єднених Державах Північної Америки. Від початку війни відпала сезонна еміграція до Прусу і Америки, а тим самим мінімальний проживний біляс від 10 літ є невіриваний, невіриваний. За 10 літ війни, війни і воєнного знищення, го скорше чи пізніше мусило би прийти до кризи, до катастрофи хліборобського населення.

Та це ще не все. Колонізація українських земель польським впливовим елементом відбоала українському малоземельному й безземельному селянству в значній мірі його працелівську, як не матеріальну — то моральну власність. Його варстат праці, заробтку і прожитку. В Сх. Галичині сколюнізовано впливовим елементом до 180 тисяч га землі, головно цивільним мазурським населенням, а на Волині до 80 тисяч га землі повернено на цивільну колонізацію й військове осадництво. Отже разом до 560 тисяч моргів землі на українській території втратило українське селянство як свій варстат праці, заробітку і прожитку. До того слід додати митову й податкову політику та земельне законодавство.

Ціни хліборобських продуктів довгий час були що найменше на половину нижчі від передвоєнних, а досягнути передвоєнного паритету або й його значно перевищили аж в останньому часі, себ-то в хвилі, коли селянин, розуміється — багатший сам почав кудувати збіжжя. Одночасно податки зросли на 2, і пів до 3 разів у відношенні до передвоєнних. На довазок податки на „кресах“ є втретє вищі від податків в корінній Польщі. А до тих податків в осени приходять іще мастковий податок у висоті 300 мільонів та зворот опроцентованих кредитів на осіні і весні засів. Правда, мастковий податок торкнеться тільки частини нашого селянства, хоч — як показують численні посольські інтерпреляції — скарбові уряди на „кресах“ обдаровують мастковим податком також малоземельних селян. Це друга серія „благ“, які — поминаючи недовір — мусили довести до девастиції села і вбати його в залізно-смертельні кліщі голодової катастрофи.

Та й це ще не все. Світова війна знищила цілі полоси, а багато сіл змела з лиця землі. Знищення будинків в самій Галичині, це за Австрією було обраховане на 3 і пів мільярда австр. хорон. Згодом те знищення доповнила ще війна польсько-українська і польсько-більшевницька. Світова війна виказувала тільки в Сх. Галичині знищення 1/4 всіх мешкальних будинків і до 240 тисяч господарських об'єктів. На польсько-українську і польсько-більшевницьку війну припадає понад 50 тисяч знищених будинків. Таким чином понад пів мільона будинків в Сх. Галичині зникло з лиця землі. Коли до того додати таку ж кількість знищених будинків на Волині, Холмщині, Підляшшу й Поліссі, то одержимо жалюгідну цифру 1 міль. знищених будинків.

Обов'язком держави було відбудувати знищені будинки. І справді Австрія започаткувала відбудову, але з розвалом наддунайської імперії відбудова попинилася.

село мусило хоч частинно власними засобами і самочином перевести відбудову. А переведення відбудови, хоч як мало раціональної, навіть найнужденішої, витиснуло зі села всю готівку та ще й пхнуло його в нові борги. А це знову причинилося до поглиблення катастрофи українського села.

Яловість землі, знищення будинків, пасивний проживний біляс, колонізація, податкова й митова політика, а вкінці недобір спричинили засіву і голодову катастрофу. До того слід ще додати дегенерацію в області ростиної й годівлі худоби. Ростиноність скарловатила, худоба здегенерувалася.

Наведені в горі причини й обставини творять сумну, пригноблюючу картину положення українського села.

Вкінці ще одна замітка: чи на селі є голод, чи тільки признаки голоду? На це питання слід коротко відповісти вже хоч би тому, що деякі мішущі не дуже беруть собі до серця положення села, а навіть відважуються твердити, що голоду нема. Очевидно, в їхньому розумінні тільки тоді приходилося би говорити про голод, колиб вони його наглядно бачили, колиб заіснувало людоджерство. Але як довго в міських крамницях можна одержати за гроші все, чого душа забажає, то ясно, що голоду нема. Ті люди не входять в те, що селянин не має аломаного шалюга, що він випродує все, що ще лишилося після фантавання за неплатені податки і премії польської примусової асекурації — вони анають тільки те, що за гроші можна все дістати. Не будемо приводити статистичних даних, бо на їх зібрання з автопси потрібна велика машина і багато часу, а вкажемо тільки на одне: збіжжівий збір в цілій Польщі в р. 1923 був такий, що на голову припадало 210 кг. збіжжя, а в

р. 1924 на голову припадає тільки 129 кг. — тоді, як проживана рація польського жовіра, рація невістарчаюча виносить 185 кг. Кожен на голову кожного мешканця під Польщею припадає 129 кг. збіжжя, а впрешній в корінній Польщі був середній врожай, а в Познанщині навіть значний врожай, то на мешканця „кресів“ може припасти найбільше половина вказаного збіжжя, себ-то 60 кг. А що нормальна проживана рація виносить середньо 200 кг. на рік на голову, то рація „кресовців“ не досягає навіть третини нормального споживного контингенту. І тут міститься відповідь на запит про голод. Голод є, і то голод великий, який приносить з собою пошесті, який може перемінити наше село в одне велике і страшне цвинтарництво. Нашим обов'язком напружити всі сили, покинути апатію і взятися до рятункової акції в ім'я кличів гуманності і в ім'я будуччини нашого народу.

В днях 8. і 15. ц. м. відбулася довірочна нарада громадських діячів в справі невиносимого положення українського села.

Почин до скликання такої наради дали робітники української преси. Першу нараду (8. ц. м.) відкрив през. Юл. Романчук. Прозвісував В. Загайкевич в Перемишля, секретарював ред. М. Матчак. Довгий, вичерпуючий реферат про положення села в зв'язку зі засвоєною кампанією і голодовою катастрофою виголосив інж. Юл. Павляковський. З прихвальною собі всебічністю промовів цифрами зілюстрував незавидне положення села, головно зупиняючись на засвоєній кампанії і її безвідповідності. Описав помовляв Ф. Федорів, закликаючи зібраних створити громадський комітет допомоги „Голодному селу“ на зразок колишнього комітету допомоги „Голодній Україні“ та розпочати завадку акцію економічного й гуманітарного характеру. З черги промовляв В. Целевич про допомогу дітям. В дискусії забирали голос: проф. М. Галушницький, п. К. Малицький, д-р Ол. Баранський, д-р Стахів, д-р В. Охримович, ред. О. Павлів, В. Муляр, О. Навроцький, Юл. Павляковський, С. Герасимович і ині.

Після переведеної дискусії зібраний відложено до найближчої неділі, щоби вислухати голосів провінції. І справді 15. ц. м. звалися в Львів представники Перемишля, Станіславова і Тернопілля. В нараді взяли участь 42 представники і найповажніших центральних і провінційних громадських установ та висланці селянства. Ці останні в не-

Red. czas. „Dłlo“ we Lwowie, Pr. 176/25 W. Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karnej, jako Trybunał prawowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dłlo“ Nr. 33 (10.488) z dnia 12. III. 1925 r. w artykułach pod tytułami: 1) „Swoboda dilanowa między słowami: derzawy... a: zhdno, 2) „Rewizja traktatw 1919 r. i zachodno-ukraiński ziem“ a) między słowami: obelzawy, a: mianarodnoju, b) po nich, a: istauje, c: urzadz, a: czy wia, 3) „Cudzożytno przy pierwszym wyrazie tytułu artykułu na stronie drugiej, w kolumnie czwartej, a) w tymże artykule między słowami: internacjonalizm, a: Wiczy, b) riaław i in., a: w 1923 r., c) 1924 r., a: rozbiława, d) domem, a: Koly, e) cz. 410423 pr., a: Szcz, f) od słowa: hwyawoju, do końca le-

go artykułu zawiera znamienna zbrodnia z § 65 a) i. k. ad 1) 2) a) b) e) występka z § 300 ustawy karnej ad 3) a) b) c) d) e) i) uznał dozwolana w dniu 11. marca 1925 r. konfliktację za usprawiedliwioną i zarządził zniesienie całego nakładu i wydał w tymże dniu 1925 r. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarządzenie wydał się nakaz odpowiedzialności redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie sądu nie było umiarkowane w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Nieukończenie tego nakazu porządku za sobą następną przewidywaną w § 21. ust. druk z 17. grudnia 1924 Dz. p. a. Nr. 6. ex 1863. t. l. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 13. marca 1925. Havel.

На бистрих хвилях політики.

Скшницькі у Парижі.

Париж, 17. березня 1925.

Не помогли декларації у соїмі, не врятували ситуацію шоденні візити польського амбасадора на Овай д'Орсе. З Парижа приходили звістки шораз гіршіші.

французький посол у Варшаві доповідав про подорож Скшницького в найостаннійшій хвилині.

На другий-же день по приїзді (додолось) "амобілізувати" всю польську пропаганду" появилася у "Matin" стаття, інтерв'ю з Скшницьким, на всю першу сторінку, пера самого Sauerwein-a. Досить глянути на чорні надписи заголовку, щоби зрозуміти, що саме болить Польщу: "Німецька гра", "Європейський мис", "Недоторканість польських кордонів".

улаштував сніданок. "Інтимний" — для Чемберлена. "Інтимність" не пошкодила тому, що на сніданку було 18 послів, між ними: Франклен-Буйон, німецький посол фон Геш і... Квасін. Скшницького на сніданок не запрохали, а щойно по сніданку відбулося побачення Ерріо з Скшницьким. З дальшого ходу подій можна уявити собі зміст цієї розмови.

Врешті, під вечір, Чемберлен і Ерріо мали головно розмову. І тут виявилось, що Англія категорично відмовляється гарантувати кордони Польщі!

—не хоче, щоби умовини Ризького миру найшли собі гарантію в пакті. Не настоював на ньому і Ерріо. Така переміна фронту, від часу мого останнього листа, стала — як тут оповідають у компетентних колах — тому, що Квасін не вважав можливим переносити в Європу питання суперечки між С. Р. С. Р. та Польщі. Знов таки — за це не беру відповідальності — тут гадають, що на зачав Квасіна вплинули останні дебати в Тифлісі на сесії ВЦКА, де кажуть, українські делегати критикували деякі точки політики С. Р. С. Р. відносно Польщі *) (про це можна буде дізнатись щойно тоді, коли прийдуть сюди радянські часописи).

Отже тимчасово про Ригу тут не чути, а проте Чемберлен ясно зазначив, що на англійський погляд кордон біля Данцигу і "коридор" треба виправити в користь Німеччини. Ерріо заявив, що він не настоює на включенні Польщі в пакт і що Польщу можна буде пізніше прийняти до нього. Крім цього Ерріо додав журналістам, яких приймав вчором, що весь її інтерес лежить у згоді з Німеччиною.

Навіть радикальний орган "Rapport", якого редактор De Mesnil, особисто виступав останніми часами проти Ерріо, висловився з приводу розмов з Ерріо з Чемберленом так: "У всьому цьому лежить питання про життя та смерть Польщі". Про опозиційну пресу нема

що й казати. "Matin" ставить не більше і не менше проблему загрози існування незалежності Польщі і апелює до Німеччини, яка в особі Вільсона гарантувала незалежність Польщі. "Avenir", орган Мілерана, пише: "Становище Польщі дуже поважне і нагадує Балкани на передодні війни". Buré a "Eclair" голосить: "Рятуймо Польщу, навіть проти її волі", і далі додає: "Польща наробила силу помилку". "Париж" в "Echo de Paris" бачить уже на овиді загальну загрозу соритану Польщею. І нарешті, як епілог, "L'Ere Nouvelle", така близька до сучасного уряду, каже: "П. Скшницький дуже але кваліфікований, щоби переконати нас у бажанні буржуазної Польщі жити в приваті зі своїми сусідами. Досить нагадати постійні конфлікти з Литвою, шоденні провокації відносно Данцигу, ворожнечу супроти Чехословаччини та Латаї".

Ільон Боршак.

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це не родня фортеці, це певний захист у добі ліхольтти!

У. С. Р. Р.

Українізація на Полтавщині.

Робітничо-селянська інспекція нещодавно об'їжджала 16 освітніх установ Полтавщини щодо українзації, при чім виявилось, що тільки в кількох установах діє українська школа або у деякій часті українська школа. (Складає про те) освіта. Відвіз записку до шкільного стану, Господарський Союз і Губернаторства), а в такій установі, як Інспектура полів, українську освіту організували тільки на 14 прох. Чернівецькі українські школи пропонують 265 осіб, що становить лише 38 прох. та, що мали поїти, а скількох курсів навчає 196 осіб. (5. 5. III. 1925).

Коли в такому, майже німком українському місті, як Полтава, справа українзації так "світло" стоїть, то як же вона може бути в Харкові, Катеринославі, Одесі і інших містах! Та й не лише, коли всі освітні установи в установах займають налічені в Москві шкільні комерсії, а якщо в місті не дозволить з тої категорії, про яку можна сказати, що вони "близькі католіки", ніж сама російська, щоб токий ескмет не виключився перед Москвою і такі легковажність собі сподує українці, як і правили Москвою, — на ділі: на словах, вони, очевидно, є страшними українськими торками!

*) Про це вже в нас була згадка і нині подаємо записку про новий знажок такого конфлікту. — Р. с. з.

звичайно чорних краях малювали положення і безпомічність села.

Зібранню проводив д-р В. Охримович, реформував інж. Ю. Павличковський. Описав В. Целевич і О. Навроцький представили план організації акції "Голодному селу". Після короткої дискусії, в якій стилісти два дещо відмінні погляди, постановлено розвинути широко закросну акцію в краю і за кордоном з метою відвернути страшні наслідки голоду. До переведення цієї акції покликано до життя "Харківський Комітет допомоги Голодному селу", під проводом през. Ю. Романчука, зложений з передових українських діячів, якого склад буде оголошений в найближчих днях, та вибрано

"Комітет прав" в такій складі: Голова: през. Ю. Романчук, члени: сен. М. Черкавський, о. прад. Л. Куницький, д-р Д. Левинський, інж. Юл. Павличковський, д-р Ол. Марітчик, д-р Ол. Барвінський, В. Целевич, Ол. Чеокавський, Дм. Палів, Ів. Ліщинський, К. Матицька, Вас. Гресяк, М. Струтинський, Ів. Квасинич і Мих. Кушнір. "Комітет прав" уконститується в найближчих днях, вибираючи трьох заст. голови, двох секретарів і касера. Крім того до контрольної комісії вибрано д-ра Л. Кульчицького, Ом. Савича і Яр. Колтунока.

Є всі дані вірити, що в такій складі комітет розвине широкую і успішну діяльність.

М. ВОЗНЯК.

7)

Шевченко й княжна Репніна.

Все це й багато іншого довідалася княжна Репніна вже після того, як познайомилася з Шевченком. Описав вона поїхала з батьками до Седнева, мистку Лизогубів. В часі їх несприятливості Шевченко знову був в Яготині, в брата княгині Варвари та її братової, щоб подивитися на портрет ки. Репніна роботи Горюнга, бо в Шевченка замовили дві копії цього портрета. Віддаючи, він обіцяв їй ще раз прийти на два тижні — писала далі княжна в листі. "Потім ми вернулися й раз увечері в жовтні входили мій брат разом із паном, що його він тут же й представляє моїм батькам: не був він. Описав брат говорити: "Ось моя сестра". Я пригадала йому нашу першу зустріч під дощем кілька місяців, тому й ми розбалакалися. Він показався мені простим і невинуватим. Він відразу став у нас своєю людиною, одним із тих, котрі такі догідні на селі, кого приємно бачити у вітальні й кого можна доставляти одного, не боячися, що він дрібницею образиться. Глафіра очевидно очарувала Шевченка; він їй не був закоханим, але міг закохатися при першій добрій нагоді. Тут приїхала моя сестра. Кілька днів лотім по її приїзді я довідалася про смерть мого дорогого Хрушова; найближчого дня я заховувала на що невралгію, про котру вам писала; вісім днів я не виходила з моєї кімнати. Протягом цього часу Шевченко прочитав одну з своїх поем і всі дами були в захопленні. Я знову появилася на горизонті — він спочутливо розвинув про мого нездоров'я, я знов бачу його що дня — він мені подобався — але спокійно, саме так, як це могло й повинно було бути. Глафіра подявньому — його сонце, а вона держиться просто й з тактом. Раз увечері він пропонує почитати нам свою другу поему

під нагодовком "Слепуя"). Сестра залилася з мамою; ми не хотіли, щоб в її присутності читалася річ, котра нагадувала б їй про стан її очей. І ось він починає читати. О колиб я могла передати вам усе, що я пережила в часі цього читання! Які почування, які думки, яка краса, який чар і який біль! Моє обличчя було все мокре від сліз і це було щастям, бо я мусіла була кричати, колиб мого хвилювання не знайшло цього виходу для себе: я відчувала болісний біль у грудях. Після читання я не сказала нічого; ви знаєте, що при всій моїй балакучості я трачу від хвилювання здатність говорити. І яка м'яка, чаруюча маніра читати! Це була захоплююча музика, що співала мелодійні вірші на нашій гарній мові, здатній усе висловити. Панийше, коли я могла говорити, я сказала йому: "Коли Глафіра продасть свою першу картину й віддасть мені ці гроші, як вона обіцяла, я замовлю за них золоте перо й подарую вам його". Перед сном я так гаряче молилася, як так пристрасно любила увесь світ, я була така добра, — боюся, навіть ліпша, ніж я є в дійсності!

Шевченко займав місце в моїм серці, я часто думала про нього, я бажала йому добра й бажала сама зробити йому добро, притім при моїй палкості, — зараз і можливо найбільше. Потай і без свідомості цього я відчувала задрігати ізза того, що він більше звертав увагу на Глафіру. Моя радість була може занадто доброю, сум починав ставати недобрим. Одного вечора він пуставав, гунав теревені і плід дурниці. Побачивши його раз великим, я хотіла заясідати бачити його великим; я хотіла, щоб він був незмінно святым і осяяним, щоб він ширив правду силою свого незрівняного таланту, — й хотіла, щоб це сталося через мене. О хитро-сте й лукавство "я", цього ненаситного "я", котре не хоче амерти й котрого я не в силі сміливо вбити! — Я говорю йому: "Чи можливо, щоб вам, котрому дано бути настільки добрим,

давало вдоволення стати тим, чим ви тепер. Того дня, коли ви нам читали "Слепуя", я так гаряче молилася за вас!" Тут він схопився, схопив мою руку й поцілував її; нема що нам казати, чи це зробило мені вдоволення. Це було зайве вітриво, щоб приспівити бистрий білого човна. Минає ще кілька днів і я довідаюся від мамі, котра вже не покидала своїх вітальні, що на одній весільній вечірці (я вже говорила вам, що ніде так не люблять бавитися, як у нас) Шевченко мав слабість вийти більше, ніж треба було. Неначе гострий ніж прокол мого серця. Треба покарати його за це — але як? Передтим я взялася переписати йому вірші; і ось я покористувалася цим і додала там кілька алегоричних рядків, що й хотіла тут переписати. На однім боці листу написало: "Небагатьом дала доля ліру й солітку, але ті, котрі мають серце, люблять аслукуватися в брехання співаці, що захоплені або жалібно співують, і у відповідь за їх золоте є у них діл власників високого татина молитва й ширі бажання, і вони (ті, котрі мають серце), часом в будущині прегарного, вигукнуть: бідна Оксана (це — ім'я героїні поеми!) люде тебе потубили й тай її поет забуває тебе!" На другій боці листу написано: "Янго-хоронитель поеті снує літає над його головою, обжигуючи притім сном. Він припиняє свій лет, його погляд зосереджений на любові. Він прикриває його крилами — й молитва, що її можуть зложити тільки мещанські неба, котрі осягнули знов те, що огляданням божества, — виривається з уст його за повірене йому начиння, в котрє творить стільки прегарного! Гріх і вірші створюються похитити начиння й чиста, золота туба на самім краю готова виготувитися з нього й бути проковтненою болотом розпущення. Гарна спопадає з очей янгола на серце поета — він його пропавля й обновила; він не погубив і розквітти окривається білим одягом, як невинність".

(Продовження буде)

*) Уже в нагодовка видно, що Шевченко написав цю поему по поїздові з Києва в осени 1842 р.

Шкільний плесбісит.

Перепони проти шк. акцій на Чортківщині.

Населення Чортківщини вваляло дуже енергійно до плесбіситової акції і вона вже була би закінчена, коли би не пасивний спротив органів адміністрації.

Перш усього наказані вийти по-чали відмовляти ствердження власноручності підписів. Інтервенції у старости не відносили успіхів, доки не вийшов розпорядок міністра внутрішніх справ з дня 19. лютого д. р. Вслід за тим староство завадило нашім делегатам, що видало відповідні заарядження війтам.

Та показується, що староство не має ексекутиви або з розміслим проволікає справу, бо війти скідкаються селам під впливом погроз і агітації з польської сторони даліше відмовляються від легалізації підписів. Що більше, на аборах Ради повітової дня 9-го ц. м. виразно винесено ухвалу, що війти не сміють легалізувати підписів на деклараціях і що за всяку ціну треба унеможливити українському населенню використання шкільних законів. — Стверджено, що громадські уряди зі сіл Швайківцев, Негорянки, Хомківки, Скородишів, Старого Чорткова, Колондів, Датковець і Романівки не хочуть і даліше легалізувати підписів. Інтервенції у старости не відносять успіху.

В Швайківцях місцевий управитель школи тероризує українське населення, грозячи поліцією (!) тим, що підпишуть шкільні декларації. Також шкільні влади роблять перепони. Референт шкільної ради повітової в Чорткові відказався дня 9. ц. м. прийняти декларації з громад Росохач, Свидова, Сосоліва і других, вказуючи, що справа прийняття декларацій є особистою справою шкільного інспектора. Тимчасом шкільний інспектор „вийшов на інтимацію шкіл“ в повіті і не знає, коли він поверне.

Поліція забирає і дра шкільні декларації.

В селі Тенетниках рогатинського повіту на донос польської учительки Кочанської скомпромітованої ріжними романтичними історіями — забрали дня 9. III. поліцаї Пішкель і Патрак з постерунку в Букачівцях — вже готові і потверджені громадським урядом (війт Поляк) декларації, як рівнож брошуру Целевича: Про шкільні польські закони на постерунок в Букачівцях. Перед тим ходили по хатах і випитували проодиноків батьків дітей, на що вони підписували декларації, хто їх приніс до села та громили за те ріжними карами й арештом. Нічого не помогли виснаження секретаря громади Федя Трача і війта Івана Собчичина, що вони дістали і показували їм інструкцію від староства в Рогатині, що уряд громадський обов'язаний стверджувати декларації та що це законна робота. Коли війт прийшов на другий день на постерунок в Букачівцях за сконфіскованими деклараціями, там в його очах декларації поліція подерла а брошури не звернула. Озлоблені й ще краще освідомлені поліцією селяне підписують другі декларації.

„Katolickie slowo“ назавного війта.

В громаді Домажир, повіт Городок Ягіль, зголосилися дня 1. березня цр. батьки 43 українських дітей з винищеними шкільними деклараціями у наказаного війта ренегата Йосифа Сеньова в цілі легалізації їх. Війт відмовився від ствердження декларацій, а в добавок уїждив на постерунок поліції — клічучи її на „помочи“. Війт, командант постерунку М. Антонішин і один радний пішли о год. 8. вечером до місцевого пароха о. Александровича. Антонішин заявив парохом: „Donoś mi posterunkowy łazarkiewicz, że w posu rozprowadzo po cha-

Дипломатичний цукор.

Т. ав. польська перада у данцігському конфлікті на терені Ліги Націй.

На біжучій сесії Ради Л. Націй розглядали конфлікт між Данцігом і Польщею. Джерело конфлікту, який по поваді існує від часу створення новітньої польської держави і її лінійними кордонами, існуватиме й на даліше: воно випливає з аномалії т. ав. данцігського кордону й підпорядкування сусіднього міста впливом польської держави в імя її великодержавницьких інтересів. На цім тлі виривають рапорти суперечки, щодо ріжних справ, з яких кожні з окрема з по суті суцього дрібничею. Такою дрібницею була й остання афера поштових скриньок, яка наробила стільки галасу й очинилася аж на форум Ради Ліги Націй.

Попри це найшлися там ще й інші дрібні спірні справи, як польська портова поліція, поділ т. ав. портового табору між Польщу і Порту Рад, на чолі якої стоїть делегат Ліги, польська залізнична дирекція на теорії вільного міста та інші справи підпорядкування Данціга польському митному законодавству.

Референтом справи був еспанський делегат Хінон де Леоне. Польська преса хвалить Хінона а навіть анемачиженого високого комісара Ліги Мак Донелла за те, що вони захищалися зовсім льоально до Польщі в часі дебатів. Тіж газети заперяють, що Польща віднесла цим разом повну перада над Данцігом а рівночасно новий великий успіх на терені Ліги.

Пригланьомся, як цей успіх виглядає. Поштові скриньки вправді в Данцігу залишають, але остаточною дешизю в тій справі прийме десь в осени ц. р. міжнародний трибунал у Газі. Дирекція польських залізниць має остати в Данцігу. Даніше весь портовий табір належав до Польщі. Тепер його поді-

лять між портову Рад і Польщу. Рада Ліги матиме в пристані свою поліцію а польським звязовим старшиною. Данціг виконуватиме польські митні розпорядки і закони.

Щоби в майбутньому скоротити дотеперішню довгу процесуру податкування польсько-данцігських конфліктів, які вже надобили Раді Л. Н., доручила Рада Л. Н. Хінонові де Леоне виробити на найближній сесії проєкт нової процедури. На засіданні була порушена і справа данцігської державності. Ліга стоїть на становищі, що Данціг не є „суверенною державою“ а тільки „вільним містом“ згідно з версайським договором. Така інтерпретація аправила в захоплення польську дипломатію і польську пресу, для якої версайський договір є альфою і омегою усіх мудрощів і справедливості. А проте соломонове рішення Ліги Н. певне не усьне на майбутні нових сварок на тему означення правно-державного становища Данціга і його відношення до Польщі.

Всєж, на перший погляд здавалось би, що Польща дійсно досягнула в Женеві перади над Данцігом. Однак коли уважити, що на черзі політичного дня стоїть англійсько-німецький проєкт гарантійного пакту, то вся ота „перада“ стане у дуже проблематичному світлі. А вже в найближчих місяцях може ждати Польщу позбавлення цього данцігського коридору й цілого Помор'я. Супроти тої перспективи сатисфакція, яку нині отримала Польща від Ради Л. Н., є нічим іншим, як лише дипломатичним цукором для заспокоєння схвиляваних нервів польської преси. Західні дипломати стоять на старому як світ принципі, що не слід нікого дратувати дрібницями там, де діло йде про поважну справу.

них спрах. Обовязково звязується до участі підпоручників усіх громад повіту зі війтами а ходу шкільної акції. За Комітет: о. Ва. Рондольський, д-р Степан Біляк.

Делегат міністерства внутрішніх справ у Львові.

В суботу дня 14. березня запрося спеціальний делегат міністерства внутрішніх справ Г. Сенкевич кількох членів Головної Управи Українського Педагогічного Товариства і референта правної пораді товариства на конференцію, яка відбулася в будинку польської дирекції поліції у Львові і тривала від 7-ої до 10:30 вестером. Делегат міністерства приїхав до Галичини в цілі розслідування всіх надужити адміністраційних властей в справі шкільної акції, подання до відома центральної влади нашими вибраними членами Головної Управи представили загальний стан справи і предложили до протоколу три обширні залучники про нові факти надужити адміністраційних властей, органи державної поліції і громадських урядів та шкільних властей і поставили цілий ряд домагань, між иншим потребу продовження річниць вношення декларацій, тому, що через безправні шикани людей є позбавлена можливість внести декларації до 31. III. цр.

Делегат заявив, що він не має ніяких повноважень до видавання розпоряджень, що його місця обмежує лише до слухання і що всі наші домагання подасть до відома центральної влади.

Делегат обіцяв передусім ті повіти, щодо яких українські посли принесли інтерпеляції.

Із взаємин між радянською Україною і Росією.

На останній сесії союзного ЦВК в Тифлісі, при обговоренні експозе Рикова про міжнародні і внутрішні положення, делегати України підносили шість разів звертання до адресату союзного уряду.

Делегат Федотів говорив про недостатність сільсько-господарського кредиту. На основний капітал центрального сільсько-господарського банку дано було 43 м.л. карб., а в результаті кредитної установи України атинилися без основного капіталу. Далі Федотів говорив про затягування справи призначення 25 м.л. кредити на комунальне господарство та скаржилося, що Україна на борозьбу з недержотом дістала всього 2.300.000 карб., коли її потреби значно більші, та що комісія Рикова з закінченням дади для України додатково на атисні 300.000 рублів збіжжя, з яких Україна не зможе скористати, бо за два тижні вже починаються засіхи.

Інші делегати підносили прабіні жалі, а делегат Лісович нарікав між иншим на те, що на Україні мало робиться в справі електрифікації.

Риков на ці закиди викривлявся так: що Україні нібито селі винні, коли в них недостатє збіжжя на засіх, бо вони не мали поладити у власній управі, а тепер, мовляв, забороняють нам вивозити з України заготовлений там раніш для інших частин Союзу збіжжя і тим „зривають“ цілу ратуничову кампанію.

Щодо сільсько-господарського кредиту, то Риков признав, що центральний банк має не 45 тільки 90 м.л. карб. основного капіталу і „всє, що можна було дати на кредитній операції для допомоги українському селянству з 90 м.л. карб. Союзного банку, було дано“, але тутже зробив характеристичну увагу: „Для українського селянства важке питання про розміри кредиту, який йому дається, а не те, щоб основний капітал центрального банку був розділений по окремих республіках“.

З наї уваги слайзе, що Союзний сільсько-господарський банк, а основний капітал якого атото 12 державних сум атот: Союз 90 м.л. карб., маючи нічого не дає зі сї суми (одні мільон і для українського банку а його основний капітал, а кредити українське селянство через свою кредитну установу на Україні беззастрадно а Москві.

Шануючи самостійність окремих республік — казав Риков — нема підстави протинатися тому, щоби Україна сама зорганізувала ратуничову поміч для неурожайних місцевостей, однак вона дотепер а цім не справилася. „В цього асновоку була хіба така, що „доскопівність“ дирекції республіки є шкідлива для її населення і тому мабуть Союзний банк не дає грошей українському банкам, тільки робить це безпосередно для українських осіб поміаючи банкі.

БЛЮЗИ

CRÊPE GEORGETTE

CRÊPE de CHINE

MAROCAIN

RHINCOVI

ТРИКОТОВІ

ЕТАМІНОВІ

Станіслава Вронського Сипи

Львів, пл. Маріївська ч. 10.

tych jakieś lotne pisma, które miały wyjść od księdza“. Свещеник пояснює йому, що це були шкільні декларації, які війт законом є обов'язаний легалізувати. На це відповів війт: „a ja daję katolickie slowo, że nie atwierdzać nie będę. I справді додержує війт свого слова, бо не хоче легалізувати підписів а до повітового міста далека дорога, бо аж 6 миль. Громадяне внесли зажалення до староства, але не знає, чи це що допоможе. Також місцева поліція старається ріжними способами відстрашувати людей від підписування декларацій, в-нвас їх, на постерунок і винищується їх хто це „бунтує“ їх проти польської школи.

„Nie pozwalam!“

Громадяне Жорникс, пов. Городок Яг., зголосилися дня 1. березня у громадського комісара п. Вакермана, щоби легалізував їх підписи на шкільних деклараціях. В часі, коли Вакерман став легалізувати підписи, впало двох місцевих радних Поляків Кульчицькі та Маленьські а криком: „Co to jest? Co to jest podpisuje? My tego nie chcemy i nie pozwalamy“. Мсцева учителька агітує проти української школи такими методами, що підчас науки глузує з батьків українських дітей, заперяючи, що всі їх заходи є даремні.

Вічний рух.

Дня 28. лютого цр. відбулося в Борщеві повітове віче в справі шкільного плесбіситу. По рефераті ав. д-ра Лунєва і дискусії рішено, що в кожній громаді твориться негайно комітет батьків, до якого обовязково входить місцеві парохі. Цей комітет має до 15. березня перевести цілу ацію, а з окрема припинувати, щоби всі батьки українських дітей в шкільних вісі винищили декларації і підписали в громадським уряді. Плесбіситова акція в повіті є в повнім ході. Староство в Борщеві аняло дня 6-го березня цр. обіжник до всіх громадських урядів з поясненням, що ті є обовязані удостоверювати підписи батьків на деклараціях і не вільно їм за те побирати ніяких оплат. Не уважаючи на те, місцеві урядові чинники роблять усілякі перепони легальній плесбіситовій акції.

На увагу Городечанин!

В четвер дня 19-го березня (марта) 1925 р. відбудеться о год. 12-ї в полудне в Городку Ягільонським в селі „Помочи“ віче в шкіль-

ОСТАННІ ВІСТІ

Мало що не димісія Грабського.

На бюджетовій комісії польсько-го союму 16. III. під час дискусії над бюджетом мін. скарбу, пос. Вижиновскі (Визволені) і Вісліці (Жид) поставили внесення на скреслення 150 тис. зол. з дисп. фонду мін. скарбу. В голосуванні внесення перейшло 7 гол. проти 6. Голосували за ним "Визволені" і меншости; проти правниці, адержалися від голосування ППС., НПР. і Пяст. Предс. комісії Здаховскі сконстатував, що під час голосування не було кворуму на сесії і заявив, що на пополуни. засіданні зажадає нового голосування. На пополуни. засіданні комісії послідувала резолюція ухвали. Тепер Пяст голосував проти внесення. Так виратували уряд Грабського.

Справа димісії Тугута.

В спаві димісії віце-мін. Тугута прем. Грабскі був на авіаційній у през. Войцеховського. През. є за тим, що Т-ви слід уможливити, щоб остав на становищі. Грабскі думав, що вдасться йому задержати Тугута в уряді. Тугут не хоче погодитися на політику диктовану премієрові ендешію. Конференції Грабського, Тугута й мін. Смульського були безспішні.

Що жадає Визволені?

Конгрес Визволені у Варшаві ухвалив м. и.: створення блоку лівни в соймі і поза соймом, жадання розв'язання союму і розписання нових виборів на основі дотепер. ординації, покликання Пілсудського до чинної служби в армії.

Кулідж скликає конференцію розбродження.

Кулідж рішив офіційно скликати конференцію в справі розбродження. Вишле ноту до Парижа, Лондону, Риму й Токію. "Матен" звідоляє, що франц. амб. у Вашингтоні переслав на Ке-д'Орелі вістку, що в найближшій часі Келот вишле згаданим державам запрошення.

Людендорф канд. на през. Німеччини.

"Монтагс Морген" звідоляє, що заноситься на офіційну кандидатуру Людендорфа на през. Німеччини.

Париські конференції.

Париські часописи приписують велику вагу дил. нарадам Еріо з держ. мужами. Еріо переговорюватиме з Чемберленом і Бенешом. До Парижа прибули вже з Женеві Бріан, Бенеш, Іші й Чемберлен. "Пті Пар." звідоляє, що Еріо й Чемберлен обговорять докладно зміни, які слід поробити в протоколі щодо прийняття Німеччини до С. Н., спец. оборонні договори, евакуацію Кольоні й розбродження Німеччини.

НОВИНКИ.

— Конфіскація. Вчорашнє число нашого Денника сконфісковано за 2 устуні статті Гегіна гаусера, за шість закінчення статті "Синья рука" і за закінчення залого фелітону "Американська позичка".

— Наш париський кореспондент з Ілько Боршак, був першим офіційно запрошеним українським журналістом на урядовий банкет, улаштований головною французькою посольською палатою в Пензе, для 18. в. м. для представників закордонної преси.

— Забобона польського віча. Пос. Андрій Пашук заповів на неділю (15. в. м.) справоздаче віче в Дрогобичі. Віче мало відбуватися в селі "Нар. Дому", що й заповідався афіші, тим більше, що селя "Нар. Дому" найкраще до цього нахилилися. Та хоч в афішній селі відбулося вже не одне віче, то поліція бажаччи не допустити до відбуття віча, в суботу 14. в. м. спровадила до "Нар. Дому" мілітарську комісію, яка вивела рішення, що селя не належить на збір більшого числа людей. На цій основі поліція забобона віче, бо — мовали — селя є небезпечні. Не вагаючи на соліному забобону, в неділю в означеній годині в под-

лірню "Нар. Дому" відбулося більш тисячі робітників і селян. Пос. Пашук відкотив віче під голім небом. На вступі звернувся на увагу на положення селянства й робітництва та перейшов до вищого союмою оловничих послів. Комісар поліції зарав після цього розвезав віче. Не помогла й інтервенція у старости, який заявив, що ніким чином не може дозволити на віче під голім небом.

— Нова поштова тарифа. Від 15. в. м. обов'язкує нова тарифа: авіаційний лист коштує так само як доці: 15 с., колиж важить більше як 20 грам. — 25 с. Поручений експрес — 95 с.; посылка за мін. при висилці — 30 с., по висилці — 60 с. Посилки за підсудлатою, пога урядовими годинками, зміни адрес або домагання звороту пересилки, реєстрація посилок, дуплікати по відок — 30 с. За пак. від 10—15 кіло — 3 зол. 50 с., за 15—20 кіло — 5 зол. Селадове за пак. деню — 40 с., найвище до 8 зол. Уповаження для одностороннього відбору посилок — 5 с., для постійного — 1 зол. Пересилки на "доле ресто" — 5 с. Телеграми за слово — 10 с. (найменше 1 зол.), спільні телеграми слово — 30 с. (найменше 3 зол.). У пресових телеграмах слово — 5 с.

— Поступ у православній церкві. Урядовий орган православної митрополії в Польщі повідомляє, що с. Сивор дозволить співати у православних церквах польський гімн "Боже пось Польскі" — ученикам та жовнерам, для яких цей гімн є молитвою. У православних церквах до цього часу ніколи не співали ніяких світських пісень.

— Зміна календаря. Одна з комісій Лиги Націй у Женеві, працює над новим проектом календаря, в якому рік має би 13 місяців, усі по 4 тижні. Фільмологи та поеті матимуть нагоду до придумання назви для нового місяця. На щастя, ми маємо готовий гібрид між "час" чи "товариш" — "матон", чи "березень", "годуєнь", чи "студень" — і стільки інших гарних синонімів.

— О. Василь Довлек. парох с. Чижиківка під Львовом, просить нас у зв'язку з новинкою в ч. 34 "Діла" з 15. в. м. зазначити, що підписи, які він зібрав у своїх парохі, були дрібно позначені на адресу митрополії А. Шестинського з нагоди його 25-літнього ювілею. Підписи збирав на виразний наказ деканату у Вишніках, та нікого з селян не спонував підписуватися.

— Про працю малопітніх. Окружний інспекторат праці у Львові звернув увагу на провадженні затрутованих малопітніх робітників, котрі є зобов'язані пред'являти владі викази малопітніх працюючих з торговлі і промислі від 15—18 літ. Навше 15 літ до праці не влізти приймати малопітніх. Малопітній працівник мусить виказатися, що скінчив 15 літ, має почати родичів або опікунів вступити до праці та мусить хотіти до допоміжних робіт. — Кожен повинен обов'язувати у своїм льовалі праці на видній місці висити спис затрудованих малопітніх робітників (уча-практиканти-суб'єкти і т. п.).

— Страх перед Мухом. В селі Борки Великі, тернопільського повіту заночувало в одного селчини кілька молодих людей. Відійшовши ранком вони залишили на дверях картку з написом: "Ти послав Муха". Вістка про такий випадок рознеслася життю по всьому селу. На пог. стала поліція. При енергійному слідстві муху напружено дішда вона до лисковку, що не був не який Муха, а зачепий подільський парубок, що їхав до Франції на роботу, а вони зрадили безпеку для влади і публічного спокою.

— Гарний посол і з серезини і зверху, це посол з партії "лібондіа" Залушак, який — як пишуть варшавські денники — перебуває в сасантні вврання на борг і не має маміру за них платити. Віртели мусія шойно наложити секвестр на його сойому плату.

— Союз українських купців повідомляє: Українські торговельні і промислові підприємці об'єднали в своїй станцій організації "Союз українських купців" у Львові, вул. Галицька 12. III. пов. позивий зголосити всіх своїх без винятку на рік практикантів, суб'єктів і помічників в цій веденні ристру. В середу дня 25. березня 1925, починає свято рим-нат. Благоушення. Свято це не є об'єкт розп. позидента Р. II, з дня 15. XI. 1924. № 101 Dz. U. Rz. P., а з огляду на те країнні в тім дні не мусять бути зачинні.

— Українці. З початком в. р. у Берд Моравським (OSR), зачав виходити новий щоденний часопис "Новий людина" "Ruch". Часопис уже з перших своїх чисел містить деякі відомості з українського життя: культурного, політичного та господарського. З головніших наводимо такі: 1) про тайні українські висхід школи в Польщі, 2) про жорстоке і несправедливе переслідування повстаного руху на В. Україні, 3) оголошення майже цілої відомості українських послів і севато-іа до українського народу, сконфіскованої в Польщі і багато інших справ як про: стаян шкільництва на В. Україні, децю а П господарського життя, по голод і т. д. — Демонстрації в Сорбоні. На правничому факультеті Сорбоні мала місце демонстрація студентів того факультету проти декана за те, що він опере-нього дня вів на університет поліцію. Демон-

страція відбулася тайним чином, що студенти ставалися при допозиті крики та свисті, припинити нахвал декана Востелі. Та вистарило кілька осіб успішних з боку декана, щоб демонстрацію припинити.

— На увагу нол. стапшанам. До вчення дальшої акції в справі охорони прав бувають старшин і підстапшан австрійсько-угорської держави зголосились інте ресонані в найкращому часі у відомому інтелектуальному або п. сменію на Востарських Комітетів за інформаціями. — Ковалек Комітет для охорони прав бувають старшин і підстапшан австрійсько-угорської держави.

— По-зачинку, що Народний концерт в честь Т. Шевченка відбудеться у вівторок 15. березня в селі "Народного Дому" о год. 7. вечером. 1—1

Посмертні згадки.

Д-р Клим Ганевич, смерит. секретар черновецького університету, умер 14. лютого п. р. в Настасіїн мого Тернополь. Січний гімназію в Тернополі, а богослов і філософію в Львові; зі шкільних товаришів Польського жме ш. о. декан Чубатий в Ступак. Похійний був учителем гімназії в Перемишлі, Бережанах, Станіславові і Чернівцях, а потім секретарем університету в Чернівцях. Був великим і ширим любителем молоді, котра його дуже любила; ще мінні згадують його ученики дуже мило. Спеціалізуючись, був якийсь час редактором "Міра" у Львові, засновником мити. Силья Сембратовичем, потім знов верну до уч. фак. Випелював по довах польських півні, за його дуже поважали, хоч він сильно держався своєї народності й обов'язу. Що немілі і свята співав у церкові "Апостола", "Вірую" або лавелі. Перед пару літами вів у черновецькій прохві (іменем гр. хат. парохів панського деканата. На часе "Grandes der der slavischen Philologie", Психологію (по українськи) та поміщуючи свої розвідки в "Archiv f. slav. Philologie" і був довгі дні кореспондентом по важких відомостях газет "Die Presse" і "N. p. Presse". Через пару літ порадився архів і бібліотеку в Віні коло Гімалаю у пом. Вол. Федоровича. Лиши домику, докторку, філозофію, котра у чотирьох в черновецькій учительській семінарії і сина д-ра Грабова, спеціаліста в церковному праві, що має отворити адвокатську канцелярію у Віні, а мая стати професором церковного права на українським університеті. В. И. П.

Іван Литвин, учитель держ. гімназії в Сокалі, умер 4. березня п. р. в Потуріш по догрі і тяжкій гудній нязу в 35 році життя. Як українець, останки своїх сил напружував, щоб дати мозаї не, чого на дні й міними державна гімназія. За це любива його молоді і постійно оточувала його вчительським р'єм. Що справа виконана української молоді дежала йому на серці давав і окійний докази в соціальній гімназії не раз. І коли в березні 1924 розв'язано в Сокалі бурсу ім. св. Миколая та Пласт, виключено разом з усіх соціальних шкіл 12 учеників і учениць і усунуто до двох улюблених професорів, то проф. Литвин був одним з нечислених до котрого молоді мала ще довіру. Оскільки його сили дозволяли, працював також в читальні "Просвіти" в Потуріші. Похійний ухажав за своїм обов'язком похирати преси і не забував за Рідну Школу. В приватній життю добродушний, вчливий і учиний і длатого тішався загальною симпатією, та залишив по собі ший жал. В. И. П.

Зі спорту.

Колегія спортових суддів у Львові. Подімо до відома, що всі запити й писма належить посылати на адресу секретаря колесії Івана Памчака, Львів, вул. Салайницька ч. 21.

Всі судді і ексель місцевих і закордонних та спортових іспитованих ком'сари прохасмо подати негайно точні адреси на руки секретаря.

Судейську колесію (Секція в Празі) визнаємо надіслати звіт за 1924 р.

В першу річницю смерті бл. п. Д-р Омельяна Кавитовського відправиться в четвер 19. березня ч. р. о год. 2. рано в перші Успенія Пр. Богородиці (Володська Церква) поминальне богослуження РОЛИНА.

Дрібні оголошення.

Альбом ІСЕНЬ Лопатинського в су-прохві фотеліа за 10 золотих виласе ТОРБАН, Львів, вул. Осойницька 6. 1521 4—3

ПОШУКУЮ торговельно-господарств. стінки в одній особі. Зняття стави, плати місця 120. Оферти і запити до "Піла" під "Огородник 120". Може бути старша особа. 1903 2—3

ПОШУКУЮ інтелігентної жінки до поміч. в домашній господарстві. Зголошення на адр. Уряд парох, в Осканах ко. по Делатина. 1902 2—4

НОТАРІАЛЬНИЙ субститут пошукує пресади. Зголошення під "нотар" до Адм'ні товщі. 1902 2—4

ЛОВРИЙ інструктор Гім. пошукується по прозидію. Ер. Цимб, Боляні Боляні, 1605 1—1.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський Хар Д. Мотла.

У вівторок 17. III. в. Стрий. У середу 18. III. в. Стрий. У п'ятницю 20. III. Львів. У суботу 21. III. Львів.

Білеті та ляміські концерти продає Нагода Торговля (Ринок 36).

Понутчане-вигранти в Ч. С. Р. в Нодельої песеніа на "Р. III." через Ва. Семана Александрку за счот. 150 ч. ко. а лютні 150 ч., за березнь 165 ч., — Старшича. Кружка УПТ. в Колодні ш. Ва. п. Жертводавцем шире подяку. 1601

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відповіди.

Спеціаліст для надуг мінючих, полонічних і оператор

Д-р Коет Воевідна

бувш. асистент проф. Лазаруса і Шаєра у Берліні, бувш. оператор гімназіально-положний клінік проф. Вагнера у Празі, одякує

в СТАНИСЛАВОВІ, вул. Липова 3. 1585 (д'м Варшава). Телефон ч. 322. 2—3

ОКУЛІСТ

Д-р Г. ЦЕЛЬ

лінар Народної Лічниці

ордиує в очних недугах

у Львові при вул. Ягайлонській 20.

1588 2—10

фортепіані, Півні, Фісгармонії, д'м шеві і на слатні Циніни до диспозит. Тел. 20—43. КОНРАД РАТІ І СИН Львів, Коперника 16. Лише 1-ма фабрика. 1584 3—10

8 зол. контує чотирьох класової люгері до 1-го класу. Ший м'яс 32 зол. Шанси гри великі. Кожен другий м'яс мусить виграти. Виграї разом становить 6 мільонів, гол. виграша 350.000. Татення 1. кл. 8 і 9 квітня. Банковий Дім ШІЦ і ХАЕС, Львів, пл. Марійська 7 (пр. Коперника). 1575 3—10

Всіляні золотничі репарації виконуються старинно тілкі у МАНДІЯ, Коперника 14.

Надзвичайні Загальні Збори

Товч "Український інститут для д'м чач" в Перемишлі відбудуться 28. березня 1925 р. о год. 5:30 згідно 6. вч. ром у власній селі з сілдуочим порядком денним:

1) Сорова кредиту на господарські будинки, 2) Зміна статуту, 3) Внески і запити. 1608 1—1

Загальні Збори

Філії "Просвіти" в Перемишлі відбудуться в п'ятницю, дня 20. в. м. 1925 р. о год. 12. в полудне в селі "Народного Дому", на які віділі П. Т. Членів отримав записку.

Д-р Кордаш, Голова. 1609 1—1

Ширіть наш часопис!